

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.643 van 30 mei 2013
in de zaak A. 204.979/VII-38.529.**

In zake : de BVBA VC POWER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Marc D'hoore en Gregory Vermaercke
 kantoor houdend te 8200 Brugge - Sint-Andries
 Dirk Martensstraat 23
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 29 maart 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare van 5 oktober 2011, houdende de weigering aan de BVBA VC Power van een milieuvergunning voor de exploitatie van een nieuwe inrichting voor het "opzakken" en de distributie van organische meststoffen, gelegen aan de Stekelhoek te Knesselare, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederick Hallein, die loco advocaten Marc D'hoore en Gregory Vermaercke verschijnt voor de verzoekende partij, en jurist Christophe Wille, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De zaakvoerder van de verzoekende partij is eigenaar van een terrein gelegen aan de Stekelhoek te Knesselare, kadastraal bekend sectie C, nr. 754/b.

Volgens het gewestplan is het terrein gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

3.2. Bij besluit van 1 juli 2010 keurt de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna : RUP)

"Moerakker" goed, met uitzondering van het bijhorende onteigeningsplan. Overeenkomstig dat RUP ligt het voormelde terrein thans in een "zone voor lokaal bedrijventerrein".

3.3. Op 8 september 2010 beslist de gemeenteraad van Knesselare om de dienstverlenende vereniging Veneco "als onteigenende macht en ontwikkelaar" voor te stellen voor het RUP "Moerakker".

3.4. De raad van bestuur van de dienstverlenende vereniging Veneco beslist op 12 oktober 2010 om, ter realisatie van de doelstelling van het RUP "Moerakker", toepassing te maken van artikel 73 van het decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004, haar goedkeuring te hechten aan de voorlopige aanneming van een onteigeningsplan en hierover een openbaar onderzoek te organiseren.

3.5. Tijdens dat openbaar onderzoek dient de zaakvoerder van de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

3.6. Na onderzoek en weerlegging van dit bezwaarschrift hecht de raad van bestuur van de dienstverlenende vereniging Veneco op 7 december 2010 "haar goedkeuring aan de definitieve vaststelling van het onteigeningsplan, opgemaakt overeenkomstig art. 73 van het decreet van 19 december 2003 houdende de bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004, met als doel de ontwikkeling van een lokaal bedrijventerrein en gemeentelijk containerpark". Tevens beslist de raad van bestuur "tot het aanvragen van de onteigeningsmachtiging en het verwerven van de gronden bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.7. Bij besluit van 13 april 2011 beslist de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand dat de verwerving van de onroerende goederen gelegen in Knesselare met een totale in te nemen oppervlakte en kadastraal bekend zoals vermeld op het bijgevoegde

onteigeningsplan, waartoe de dienstverlenende vereniging Veneco heeft besloten op 7 december 2010, tot nut van het algemeen wordt erkend (artikel 1), dat de onmiddellijke inbezitneming van de onroerende goederen, voorkomend op bijgaand plan in kleur aangeduid, volstrekt noodzakelijk is (artikel 2), dat de dienstverlenende vereniging Veneco ertoe wordt gemachtigd om, ter verwezenlijking van de in artikel 1 bedoelde werken, tot onteigening over te gaan, bij toepassing van de wet van 26 juli 1962, en dat de rechtspleging bij dringende omstandigheden, bedoeld bij artikel 5 van de wet van 26 juli 1962, derhalve op deze onteigening mag worden toegepast (artikel 3).

Deze beslissing wordt door de zaakvoerder van de verzoekende partij aangevochten voor de Raad van State (zaak A. 200.888/X-14.834).

3.8. Het betrokken terrein wordt opgedeeld in drie delen, en in het voorjaar van 2011 worden een aantal procedures opgestart : de akteneming wordt gevraagd van de exploitatie van een transportbedrijf op een eerste deel, de BVBA VC Energy dient een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor het lokaal ophalen van behandeld houtafval en een beperkte uitsortering van andere afvalstoffen op een tweede deel en de verzoekende partij dient een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor het "opzakken" en de lokale distributie van organische meststoffen op een derde deel. Gelijktijdig worden stedenbouwkundige vergunningen aangevraagd om op elk deel van het terrein een industrieloos te bouwen.

3.9. Op 21 september 2011 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare de door de verzoekende partij gevraagde stedenbouwkundige vergunning. Ook in beroep weigert de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de stedenbouwkundige vergunning, waarna de verzoekende partij zich tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen richt. De stedenbouwkundige vergunningsaanvragen voor de loodsen op de andere delen van het terrein leiden blijkbaar tot eenzelfde resultaat.

3.10. Op 5 oktober 2011 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare ook de door de verzoekende partij gevraagde milieuvergunning.

3.11. De verzoekende partij stelt administratief beroep in tegen die beslissing.

3.12. In het kader van die beroepsprocedure verlenen de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, de afdeling Milieuvergunningen, de provinciale milieudeskundige en de Provinciale Milieuvergunningscommissie alle een ongunstig advies.

3.13. Op 29 maart 2012 verwerpt de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen het ingestelde administratief beroep en bevestigt zij de weigeringsbeslissing van 5 oktober 2011.

Dit is het thans bestreden besluit, dat gemotiveerd is als volgt :

"(...)

Overwegende dat wat de planologische aspecten betreft, het volgende wordt gesteld:

De inrichting is volgens het gewestplan Eeklo - Aalter gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, palend aan een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's, op een afstand van 1.000 m van het dichtstbijgelegen hindergevoelig gebied, zijnde woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter. Er is eveneens een woongebied met landelijk karakter gelegen op ca. 600 m.

De inrichting is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 1 juli 2010 door de Deputatie goedgekeurde GRUP 'Moerakker', en dit in een 'zone voor lokaal bedrijventerrein'.

De ontwikkeling van het bedrijventerrein in uitvoering van dit GRUP, evenals de geplande onteigeningen van het bijhorende onteigeningsplan zullen gebeuren door Veneco. Het terrein waarop de exploitant zijn activiteiten plant behoren ook tot de te onteigenen percelen.

De directe omgeving van de geplande bouwplaats wordt gekenmerkt door industriële gebouwen op het bestaand bedrijventerrein en akkerland. Er bevinden zich enkele bedrijfswoningen bij de reeds aanwezige bedrijven.

De exploitant wenst op een deel van zijn terrein een nieuwe loods te bouwen met een oppervlakte van ca. 1.000 m² en een voorlopige toegangsweg

(doorheen een bufferstrook) tot het bedrijf aan te leggen via de Stekelstraat. De toegangsweg zou worden voorzien in afwachting van een definitieve ontsluiting van het bedrijventerrein via de Aalterseweg.

Inmiddels heeft de exploitant de toestemming om zijn perceel te ontsluiten via een aanpalend bedrijf richting Aalterseweg, waardoor de bufferstrook niet meer moet worden doorsneden.

De ligging van de inrichting in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied is niet in overeenstemming met de bepalingen van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen.

De inrichting is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 1 juli 2010 door de Deputatie goedgekeurde GRUP 'Moerakker', en dit in een 'zone voor lokaal bedrijventerrein'. Deze zone is bestemd voor o.a. startende bedrijven met een van volgende hoofdactiviteiten:

- productie, verwerking en bewerking van goederen;
- verwerking en bewerking van grondstoffen;
- logistiek (op- en overslag, voorraadbeheer, groupage en fysieke distributie);
- dienstverlenende bedrijven;

De inrichting is dus planologisch verenigbaar met de bestemming.

De ontwikkeling van het bedrijventerrein is evenwel nog niet uitgevoerd. Het perceel van de exploitant waar de exploitatie wordt voorzien, maakt bovendien deel uit van de te onteigenen percelen uit het onteigeningsplan dat samen met dit GRUP werd goedgekeurd.

Aangezien ook de ontsluiting van het bedrijventerrein nog niet werd gerealiseerd, wilde de exploitant initieel een voorlopige toegangsweg tot het bedrijf voorzien via de Stekelhoek, zoals enkele verderop gelegen bedrijven ook zijn ontsloten. Inmiddels heeft de exploitant evenwel de toestemming om zijn perceel te ontsluiten via een aanpalend bedrijf richting Aalterseweg, waardoor de bufferstrook niet meer moet worden doorsneden.

Van zodra dan de definitieve ontsluiting via het te ontwikkelen bedrijfsterrein zou worden gerealiseerd, kan hierop worden aangesloten.

Bij de behandeling van de milieuvergunningaanvraag voor de klasse 1 inrichting op naam van VC Energy en de vergunning die er uiteindelijk op volgde werd gesteld dat de specifieke toetsing aan de stedenbouwkundige bepalingen van het GRUP zou gebeuren bij de evaluatie van de lopende stedenbouwkundige aanvraag.

De bijhorende stedenbouwkundige vergunning werd in eerste aanleg geweigerd door het College van Burgemeester en Schepenen van Knesselare. Er werd evenwel ook tegen deze weigeringsbeslissing beroep ingesteld bij de Deputatie.

Op 2 februari 2012 besliste de Deputatie de vergunning in beroep te weigeren, o.a. omwille van het feit dat 'Het vergunnen van voorliggende aanvragen legt een belangrijke hypotheek op de ontwikkeling van het RUP, aangezien door de door aanvrager voorgestelde ontwikkelingen restgronden ontstaan die geen kwalitatieve invulling kunnen krijgen'.

(...)

Overwegende dat met betrekking tot de beroepsargumenten het volgende

wordt gesteld:

- de inrichting is zeker in overeenstemming met het GRUP 'Moerakker' waarbinnen de inrichting gelegen is. Voor gelijkaardige activiteiten gebeurde al een aktename binnen dezelfde zone.

Er werd inderdaad akte genomen door het College van Burgemeester en Schepenen van Knesselare en een vergunning afgeleverd door de Deputatie; In dat laatste besluit werd evenwel expliciet vermeld 'dat de al dan niet strijdigheid van de geplande inrichting met de stedenbouwkundige bepalingen van het GRUP, in detail zal worden beoordeeld in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag', hetgeen inmiddels zelfs in beroep door de Deputatie werd gedaan, met een weigeringsbeslissing tot gevolg. De weigering is o.a. gebaseerd op het feit dat 'Het vergunnen van voorliggende aanvragen legt een belangrijke hypotheek op de ontwikkeling van het RUP, aangezien door de door aanvrager voorgestelde ontwikkelingen restgronden ontstaan die geen kwalitatieve invulling kunnen krijgen'.

- het feit dat het GRUP-gebied ontwikkeld wordt door Veneco is geen grondslag op zich om de milieuvergunning te weigeren. Daarenboven is de onteigening van de zone nog steeds niet in uitvoering. Tegen deze onteigeningsprocedure werd door de eigenaar van het perceel, tegelijk zaakvoerder van VC Power bvba, een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Dit argument is gegrond, op de website van Veneco (www.veneco.be) is inderdaad niets terug te vinden over een toekomstig lokaal bedrijventerrein in Knesselare. Er bestaat nog geen goedgekeurd plan omtrent de toekomstige indeling van de kavels;

- de weigering van de stedenbouwkundige vergunning is geen argument om de milieuvergunning te weigeren, gezien beroep mogelijk was tegen de weigering en er ook effectief beroep tegen ingediend werd.

dit argument is gegrond, maar de weigering werd inmiddels in beroep bevestigd door de Deputatie op 2 februari 2012;

- er worden geen milieutechnische argumenten aangehaald om de vergunning te weigeren;

Dit argument is gegrond, milieutechnisch zijn er geen problemen om de inrichting uit te baten binnen voor het milieu aanvaardbare grenzen.

Overwegende dat de inrichting planologisch niet verenigbaar is met de omgeving; dat de milieuvergunning dient geweigerd te worden".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekende partij in toepassing van artikel 159 van de Grondwet de exceptie van onwettigheid aan tegen het RUP "Moerakker" "in het algemeen, minstens met betrekking tot de stedenbouwkundige voorschriften zoals vervat in artikel 4 (zone voor buffer), artikel 7 (zone voor waterloop) en artikel 8 (indicatieve ontsluiting)", tegen het besluit van 13 april 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand waarbij aan de dienstverlenende vereniging Veneco machtiging tot onteigening wordt verleend, tegen de besluiten van de dienstverlenende vereniging Veneco van 12 oktober en 7 december 2010 waarbij het onteigeningsplan voorlopig, respectievelijk definitief wordt aangenomen en tegen de beslissingen van de gemeenteraad van Knesselare van 10 september 2008 en 8 september 2010 tot goedkeuring van de afsprakennota met de dienstverlenende vereniging Veneco, respectievelijk aanstelling van die vereniging als onteigenende macht. Zij voert ook de schending aan, door het bestreden besluit, van artikel 50, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van het motiverings-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat het voorschrift in het RUP "Moerakker" omtrent de groenbuffer de bestaande ontsluiting en onmiddellijke ontwikkeling van het gebied compleet blokkeert en, door te bepalen dat de groenbuffer dient te worden aangeplant door de ontwikkelaar en pas vergunningen kunnen worden afgeleverd van zodra de volledige groenbuffer is aangelegd, de realisatie van de bestemming volledig in

handen legt van een andere overheid en afhankelijk maakt van een hoogst onzekere toekomstige onteigening, dat het voorschrift in het RUP omtrent de nieuwe ontsluiting slechts indicatief is en op heden nog steeds wordt onderzocht, zodat de verzoekende partij ter zake zelf alternatieven dient te onderzoeken en dat ook het voorschrift in het RUP aangaande de waterhuishouding en het tracé van de aanwezige waterloop slechts indicatief is en op heden nog steeds wordt onderzocht. De verzoekende partij is van oordeel dat dergelijke voorschriften in een RUP onwettig zijn, de principes schenden die ten grondslag liggen aan de artikelen 1.1.3, 2.1.2, § 6, en 2.2.13, § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO), alsook in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de motiveringsplicht en het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, zodat het RUP "Moerakker" of minstens de stedenbouwkundige voorschriften vervat in de artikelen 4, 7 en 8 ervan geen grondslag kunnen vormen voor de beoordeling van haar milieuvergunningsaanvraag.

In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat haar de gevraagde milieuvergunning wordt geweigerd om de verdere ontwikkeling van het bedrijfsterrein niet in het gedrang te brengen en dat deze ontwikkeling onlosmakelijk is verbonden met de voorgenomen onteigening van het volledige gebied. Zij stelt dat die onteigening niet enkel een hoogst onzeker en toekomstig feit betreft, maar daarenboven steunt op onwettige handelingen en als dusdanig op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten. In dat verband wijst zij op het ontbreken van de resultaten van de stemming in de notulen van de gemeenteraad, gebreken in de notulen van de raad van bestuur van de dienstverlenende vereniging Veneco, strijdigheid met het maatschappelijk doel van die vereniging, de onbevoegdheid van die vereniging om tot onteigening over te gaan, het ten onrechte niet toepassen van de wetgeving inzake overheidsopdrachten, de onbevoegdheid van het lid van de Vlaamse regering dat de machtiging tot onteigening heeft verleend, gebreken in het openbaar onderzoek naar aanleiding van de voorgenomen onteigening, het ontbreken van het vereiste openbaar nut bij het onteigenen, het ontbreken van de noodzaak om zo ruim te

onteigenen als voorgenomen, het ontbreken van een hoogdringend karakter voor de onteigening, de gebrekkige motivering van het machtigingsbesluit en de onzorgvuldigheid en onredelijkheid waarmee dat besluit werd genomen.

In een derde onderdeel hekelt de verzoekende partij de formele motivering van het bestreden besluit en in het bijzonder het antwoord op haar beroepsargumenten. Zij herhaalt dat de gevraagde milieuvergunning haar wordt geweigerd om te voorkomen dat restgronden zouden ontstaan en op die wijze de ontwikkeling van het betrokken gebied in het gedrang zou komen. Zij is van mening dat dit een vage en hoogst onzekere typemotivering betreft, waaruit geenszins blijkt of en welke studies worden gevoerd ter realisatie van het bedrijventerrein, welke restpercelen er zouden ontstaan, op welke wijze men het gebied wenst te ontwikkelen en welke stappen hiervoor reeds zijn ondernomen, doch waarin louter wordt verwezen naar de weigering van de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning.

In een vierde onderdeel stelt de verzoekende partij, verwijzend naar de andere onderdelen, dat het van onzorgvuldig en onredelijk bestuur getuigt "om op grond van enkele loze beweringen omtrent de toekomstige en hoogst onzekere ontwikkeling van het gebied" haar milieuvergunningsaanvraag te weigeren, in het bijzonder nu die aanvraag perfect verenigbaar is met het RUP "Moerakker" en zich op milieutechnisch vlak geen enkel probleem stelt.

5. De verwerende partij antwoordt dat de inrichting op planologisch vlak weliswaar verenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften van het toepasselijke RUP, maar dat de ontwikkeling van het bedrijventerrein nog niet is uitgevoerd en het perceel van de exploitant deel uitmaakt van de te onteigenen percelen uit het onteigeningsplan dat samen met het RUP werd goedgekeurd. Zij meent dat het allerminst van behoorlijk bestuur zou getuigen om een milieuvergunning te verlenen voor twintig jaar op percelen waarvan men weet dat deze in de nabije toekomst zullen worden onteigend ter realisatie van een bedrijventerrein. Zij betoogt dat het middel erop neerkomt dat het toepasselijke

RUP op grond van artikel 159 van de Grondwet wegens onwettigheid buiten toepassing moet worden gelaten, maar dat die bepaling zich enkel tot de hoven en rechtbanken richt, zodat zij, als vergunningverlenende overheid, niet bevoegd is om een bestaand en goedgekeurd RUP buiten toepassing te laten, noch over de wettigheid ervan te oordelen. Wat betreft de aangevoerde onwettigheid van het machtigingsbesluit tot onteigening van 13 april 2011, van de besluiten van de dienstverlenende vereniging Veneco van 2010 waarbij het onteigeningsplan werd aangenomen en van de beslissingen van de gemeenteraad van Knesselare uit 2008 en 2010 houdende de goedkeuring van de afsprakennota met die vereniging respectievelijk de aanstelling van die vereniging als onteigenende macht, herhaalt de verwerende partij dat zij als vergunningverlenende overheid niet bevoegd is om zich over de wettigheid van die besluiten uit te spreken, noch om toepassing te maken van artikel 159 van de Grondwet.

6. De verzoekende partij repliceert vooreerst dat de memorie van antwoord onontvankelijk is, aangezien de verwerende partij daarin geen inhoudelijk verweer voert omtrent het middel, doch louter haar onbevoegdheid inroept om toepassing te maken van artikel 159 van de Grondwet, het bestreden besluit citeert en een "motivering achteraf" toevoegt die niet in het bestreden besluit terug te vinden is en waarmee aldus geen rekening kan worden gehouden.

Voorts stelt de verzoekende partij vast dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bevestigt dat zich op milieuhygiënisch vlak geen problemen stellen, dat de inrichting op planologisch vlak verenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften van het toepasselijke RUP en dat aan de problematiek van de ontsluitingsweg doorheen de bufferstrook is verholpen door het voorzien in een alternatieve ontsluitingsweg. De verzoekende partij stelt zich dan ook de vraag welke weigeringsgrond wél aan het bestreden besluit ten grondslag ligt. Indien die weigeringsgrond zou bestaan uit de hoogst onzekere toekomstige ontwikkeling van een bedrijventerrein ten gevolge van een voorgenomen onteigening die op zich eveneens een hoogst onzeker en toekomstig karakter heeft, staat het volgens de verzoekende partij genoegzaam vast dat het bestreden besluit de gevestigde

rechtspraak van de Raad van State omtrent het gebruik van hoogst onzekere en toekomstige feiten als weigeringsgrond pertinent miskent. Voorts verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak omtrent de toepassing van artikel 159 van de Grondwet en stelt zij dat, nu de verwerende partij de aangevoerde onwettigheid van de stedenbouwkundige voorschriften op geen enkele wijze inhoudelijk betwist, die onwettigheid zonder meer vaststaat. Waar de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het allerminst van behoorlijk bestuur zou getuigen om een milieuvergunning te verlenen voor twintig jaar op percelen waarvan men weet dat deze in de nabije toekomst zullen worden onteigend ter realisatie van een bedrijventerrein, leest de verzoekende partij de uitdrukkelijke bevestiging van het feit dat de voorgenomen onteigening mee aan de basis ligt van het bestreden besluit. Ten slotte is het voor de verzoekende partij een compleet raadsel hoe de verwerende partij het toekomstig en onzeker karakter van de onteigening in eerste instantie aanvaardt in het bestreden besluit, om vervolgens in haar memorie van antwoord te beweren dat de voorgenomen onteigening een vaststaand en zeker karakter heeft zodat hiermee rekening moest worden gehouden bij haar besluitvorming.

7. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden dat haar belang bij het eerste onderdeel erin bestaat het bestreden besluit uit het rechtsverkeer te zien verdwijnen als gevolg van de onwettigheid van het RUP "Moerakker" of van de aangehaalde stedenbouwkundige voorschriften ervan. Voorts wijst zij erop dat de gemachtigde kandidaat-onteigenaar intussen gedurende twee jaar nog geen enkel initiatief heeft genomen om gronden te verwerven en studies te laten uitvoeren, dat nog steeds geen uitsluitel bestaat inzake de rechtsgeldigheid van de onteigeningsmachtiging, waaromtrent een procedure wordt gevoerd voor de Raad van State, dat in afwachting van de toekomstige en onzekere onteigening elke vergunningverlening volledig geblokkeerd wordt, dat het RUP "Moerakker" intussen reeds drie jaar niet uitvoerbaar is en de realisatie ervan dan ook hoogst onzeker is en dat dit in strijd is met artikel 2 van het RUP zelf, dat bepaalt dat het bedrijventerrein onmiddellijk na de inwerkingtreding van het RUP ontwikkeld wordt. Ook stelt zij dat het kunnen

afsplitsen van een RUP van bepaalde voorschriften ervan zonder de algemene economie van het RUP aan te tasten, geen vereiste is om die voorschriften buiten toepassing te kunnen laten, dat dergelijke afsplitsing van de te dezen geviseerde voorschriften van het RUP "Moerakker" overigens mogelijk is en dat bovendien de geplande groenbuffer, waterloop en ontsluitingsweg perfect realiseerbaar zijn via het opleggen van vergunningsvoorwaarden. Het louter indicatieve karakter van de voorschriften omtrent de waterloop en de ontsluiting wijst er volgens haar ook op dat dit geen essentiële voorschriften van het RUP zijn.

Met betrekking tot het derde onderdeel benadrukt de verzoekende partij dat het niet de gevraagde milieuvergunning is die de ontwikkeling van het gebied hypothekeert, maar wel de onduidelijkheid omtrent de ontwikkeling van het gebied die elke verdere vergunningverlening onmogelijk maakt. Daarenboven betoogt zij dat het deel van het perceel dat het voorwerp uitmaakt van haar milieuvergunningsaanvraag geenszins interfereert met de zone van de waterloop, zodat de bewering dat het verlenen van de milieuvergunning een voldongen feit zou creëren met betrekking tot het tracé van de waterloop of de waterhuishouding, geen steek houdt. Hetzelfde geldt volgens haar met betrekking tot de ontsluitingsweg en de bufferzone, hetgeen ook zou blijken uit het bestreden besluit zelf. Aldus besluit zij dat haar aanvraag geenszins tegenstrijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften in het RUP inzake de waterloop, de ontsluiting en de bufferzone, laat staan met betrekking tot die voorschriften een voldongen feit zou creëren met een impact op de ontwikkeling van het volledige gebied.

Beoordeling

8. Er is geen reden om de memorie van antwoord onontvankelijk te bevinden. Er bestaat immers geen regel die voorschrijft dat een memorie van antwoord slechts ontvankelijk is als er in voldoende mate wordt ingegaan op de argumenten van het verzoekschrift.

9. Het buiten toepassing laten van het hele RUP zoals geopperd door de verzoekende partij zou impliceren dat het gewestplan geacht zou moeten worden opnieuw te gelden. Het terrein waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft zou dan opnieuw de gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied hebben. Volgens de bestreden beslissing is de vergunningsaanvraag niet in overeenstemming met die bestemming, en de verzoekende partij betwist deze beoordeling niet. De verenigbaarheid met de para-agrarische bestemming is inderdaad niet evident, aangezien enerzijds de organische meststoffen afkomstig zouden zijn uit de co-vergistingsinstallatie van de BVBA VC Energy in Deinze, waar dierlijke mest reeds samen met andere stoffen - blijkbaar (minstens) deels afvalstoffen - werden verwerkt, en anderzijds de kunstmeststoffen waarmee de organische meststoffen zouden worden gemengd geen agrarische oorsprong hebben. De gevraagde exploitatie in een industrieloos van de voorziene omvang (40 meter op 25, met een hoogte van 6 meter) zou dan niet in overeenstemming zijn met de bijkomende bestemming als landschappelijk waardevol gebied.

Bovendien kunnen afzonderlijke stedenbouwkundige voorschriften van het RUP buiten toepassing worden gelaten als deze kunnen worden afgesplitst van de overige bepalingen van het RUP, zonder er de algemene economie van aan te tasten. Dit is in casu niet het geval. Het RUP bepaalt immers : "De buffer dient om de impact van het bedrijventerrein op de omgeving te beperken"; "Deze zone is bestemd voor de aanleg van een met planten voorziene buffer rond de bedrijvenzone. Deze bufferzone dient om de activiteiten visueel af te schermen en om een milieuhygiënische buffer te vormen t.o.v. de omgeving"; "De buffer wordt beplant met inheemse, streekeigen en standplaatsgerichte stuiken en hoogstammige bomen. Het wordt onderhouden als een dicht groenscherm". Wat betreft de zone voor waterloop bepaalt het RUP: "De loop werd indicatief aangeduid. Het tracé is immers afhankelijk van een optimale indeling in bedrijfspercelen"; "De waterlopen worden beheerd als ecologische infrastructuur. De oevers dienen op een natuurtechnische manier gerealiseerd te worden"; "(...) dient erfdiensbaarheid gerespecteerd te worden van 5 meter langs beide zijden van

de waterloop voor de uitvoering van onderhoudswerken aan de waterloop". Over de ontsluiting stelt het RUP: "Op het Grafisch Plan werd de ontsluiting indicatief aangeduid. De bedrijven dienen via een openbare weg ontsloten te worden naar de Aalterseweg". Er wordt bijgevolg niet aangenomen dat de gemeente zonder deze voorschriften inzake buffering, mobiliteit en waterhuishouding, eenzelfde bestemmingswijziging zou hebben doorgevoerd, terwijl deze voorschriften niet afsplitsbaar zijn van de rest van het RUP, zodat ingeval zij alleen buiten toepassing zouden worden gelaten de Raad van State zich in de plaats zou stellen van het bestuur.

Het eerste onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk wegens ontstentenis van belang.

10. Wat het tweede onderdeel betreft, bevat het RUP "Moerakker" in artikel 2 een aantal stedenbouwkundige voorschriften voor de "zone voor lokaal bedrijventerrein", waarin het terrein van de vergunningsaanvraag gelegen is. Deze voorschriften betreffen, onder meer, het soort bedrijven dat er is toegelaten, het lokaal karakter van de bedrijvigheid, de toegelaten perceelsgrootte, de groepering van de gebouwen en de afstand van de gebouwen tot de buffer naargelang hun hoogte. Wie er ook de praktische uitwerking op zich zal nemen, zal zich moeten houden aan die voorschriften. De mogelijke onwettigheid van de handelingen die reeds werden gesteld voor de voorgenomen onteigening laat deze voorschriften onverminderd bestaan, zodat het buiten toepassing laten van die handelingen niet tot gevolg zou hebben dat het gebied vrij zou mogen worden ontwikkeld, naar inzicht van de huidige eigenaars of van de besturen die zouden moeten beslissen over vergunningsaanvragen die worden ingediend door die eigenaars, of door diegenen aan wie deze hun gronden ter beschikking stellen.

De verzoekende partij heeft evenmin belang bij het tweede onderdeel van haar eerste middel.

11. Met betrekking tot het derde onderdeel is, gelet op de reeds vernoemde stedenbouwkundige voorschriften over de ontwikkeling van het gebied, de overweging dat de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij deze ontwikkeling dreigt te hypothekeren, geen typeformulering. De verzoekende partij benadrukt zelf dat er nog onduidelijkheid bestaat over de praktische uitwerking van de ontwikkeling, zodat de verwerende partij niet zonder een eigen visie op te dringen zou vermogen te motiveren waarom het verlenen van de gevraagde vergunning daarmee al dan niet in overeenstemming zou zijn. Daarenboven heeft de verzoekende partij zelf ook nog geen gebouwen opgetrokken of activiteiten ontwikkeld die zouden kunnen worden behouden tijdens een overgangsperiode die nodig is voor de ontwikkeling van het gebied volgens de stedenbouwkundige voorschriften.

Door het thans reeds verlenen van vergunningen voor individuele inrichtingen zou het bestuur zichzelf stellen voor voldongen feiten en alzo beperkingen opleggen aan de nog te organiseren praktische ontwikkeling die mogelijk zou kunnen ingaan tegen de algemene voorschriften. De Raad van State kan zich in dezen evenmin in de plaats stellen van het bestuur.

Het derde onderdeel is ongegrond.

12. Gelet op wat is uiteengezet bij de bespreking van het eerste, tweede en derde onderdeel, heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet onzorgvuldig of onredelijk gehandeld.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2.1.2, § 6, 2.2.2, § 1, en 2.2.13, § 2, VCRO, van artikel 50, 3°, van Vlarem I, van de motiveringswet en van het motiverings-, het rechtszekerheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidbeginsel.

In een eerste onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat "geen enkel voorschrift (...) toelaat dat de inrichting eerst door de overheid dient te geschieden alvorens dat de concrete bestemming gerealiseerd zou kunnen worden, laat staan door een andere overheid dan de bevoegde plannende/vergunningverlenende overheid", dat de overheid die uitspraak doet over een milieuvergunningaanvraag ertoe gehouden is de stedenbouwkundige voorschriften van ruimtelijke uitvoeringsplannen in acht te nemen, dat luidens artikel 2.1.2, § 6, VCRO de bevoegde overheid na de vaststelling van het ruimtelijk structuurplan de nodige maatregelen dient te nemen om de ruimtelijke uitvoeringsplannen in overeenstemming te brengen met het ruimtelijk structuurplan, dat overeenkomstig artikel 2.2.13, § 2, VCRO in navolging hiervan de gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt ter uitvoering van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan en dat op grond van deze principes de inwerkingtreding van de nieuwe voorschriften van een RUP niet voor onbepaalde tijd kan worden uitgesteld, vermits dit impliceert dat ook de overeenstemming met en de concrete realisatie van het betrokken structuurplan voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld, hetgeen niet anders kan worden uitgelegd dan het niet-realiseren van dit structuurplan. Vervolgens betoogt zij dat het bestreden besluit een tegenstrijdigheid bevat, aangezien daarin enerzijds wordt gesteld dat de inrichting planologisch verenigbaar is met de omgeving, doch anderzijds de milieuvergunning wordt geweigerd wegens planologische onverenigbaarheid, dat het bestreden besluit in dat verband geen enkele eigen motivering bevat, doch louter verwijst naar de beoordeling ter zake in het kader

van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag en dat op die wijze aan elke verordenende kracht van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP "Moerakker" wordt voorbijgegaan. In ondergeschikte orde laat zij nog gelden dat het bestreden besluit op een toekomstig en uitermate onzeker feit steunt, met name de realisatie van een bedrijventerrein na de nodige onteigeningen, waarmee men reeds twintig jaar bezig is en waarbij de voorafgaande onteigeningsprocedure volledig stil ligt. De verzoekende partij stelt dat het RUP "Moerakker" en de onteigening onwettig zijn, zodat de in dat verband genomen besluiten op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moeten worden gelaten.

In een tweede onderdeel herhaalt de verzoekende partij dat het in het licht van de motiveringsplicht niet volstaat om, teneinde een milieuvergunning te weigeren, louter te verwijzen naar de definitieve weigering van de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning en de daarin opgenomen motivering, zonder de milieuvergunningsaanvraag op stedenbouwkundig vlak aan een eigen beoordeling te onderwerpen. Zij merkt op dat de weigering door de deputatie van de stedenbouwkundige vergunning overigens wordt aangevochten voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, zodat, in tegenstelling tot wat in het bestreden besluit wordt geopperd, geen sprake is van een definitieve weigering. De verzoekende partij stelt dat in hoofde van de verwerende partij geen enkele verplichting bestaat om een milieuvergunning te weigeren wanneer reeds eerder de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd en dat de overheid, bevoegd om uitspraak te doen over een milieuvergunningsaanvraag, bij de beoordeling van de planologische verenigbaarheid ervan geenszins is gebonden door de zienswijze van een andere overheid, bevoegd om te oordelen over de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Zij benadrukt dat een milieuvergunning en een stedenbouwkundige vergunning elk hun eigen finaliteit hebben en dat met de onderscheiden wetgevingen verschillende doeleinden worden nagestreefd. Voorts betoogt zij dat in het licht van de motiveringsplicht de vergunningverlenende overheid op juiste en volledige gegevens moet steunen die toelaten in alle redelijkheid tot een correcte beslissing te komen en dat dit te dezen niet het geval is, nu teneinde de planologische toetsing

door te schuiven naar de stedenbouwkundige vergunningsprocedure, in het bestreden besluit wordt verwezen naar de motieven in de milieuvergunning van de BVBA VC Energy, die geen uitstaans heeft met de voorliggende milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij.

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat het van onredelijk en onzorgvuldig bestuur getuigt om louter op grond van de weigering van de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning de milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij te weigeren, zonder deze aan een eigen beoordeling te onderwerpen. Dit klemmt volgens haar des te meer, nu die aanvraag perfect verenigbaar is met het RUP "Moerakker" en op milieutechnisch vlak geen enkel bezwaar bestaat. Op die wijze zou ook de rechtszekerheid in het gedrang komen.

14. De verwerende partij antwoordt dat de inrichting in principe planologisch verenigbaar is met de bepalingen van het RUP, maar dat de ontwikkeling van het bedrijventerrein nog niet is uitgevoerd en de percelen waarop de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft, te onteigenen zijn op basis van het onteigeningsplan dat samen met het RUP werd goedgekeurd. De verwerende partij meent dat in het bestreden besluit, teneinde de milieuvergunning te weigeren, niet louter wordt verwezen naar de stedenbouwkundige vergunningsprocedure. Zij stelt dat weliswaar inhoudelijke argumenten uit de weigering van de stedenbouwkundige vergunning werden hernomen in het bestreden besluit, maar dat niets haar belet om dergelijke argumenten tot de hare te maken in het kader van de planologische beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag. Zij wijst erop ook het advies van het Agentschap Ruimtelijke Ordening te hebben gevolgd. Voor zover de toepassing van artikel 159 van de Grondwet wordt aangevoerd, verwijst zij naar haar repliek op het eerste middel. Voorts betoogt zij dat het bestreden besluit voldoet aan de formele motiveringsplicht en dat niet de weigering van de stedenbouwkundige vergunning het doorslaggevend motief vormt van de weigering van de milieuvergunning, maar wel de onverenigbaarheid van de milieuvergunningsaanvraag met de planologische voorschriften, aangezien het

bedrijventerrein nog niet is ontwikkeld en het betrokken perceel volgens het goedgekeurd onteigeningsplan daartoe dient te worden onteigend, waarbij de toekenning van de milieuvergunning de ontwikkeling van het RUP zou hypothekeren omdat restgronden zouden ontstaan die geen kwalitatieve invulling kunnen krijgen.

15. De verzoekende partij repliceert, wat het eerste onderdeel betreft, dat in de memorie van antwoord slechts wordt bevestigd dat het bestreden besluit ontegensprekelijk op een toekomstig en uitermate onzeker feit steunt en daarin het weigeringsmotief van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag klakkeloos werd overgenomen, zonder een afdoende eigen motivering door de verwerende partij.

16. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden, wat het eerste onderdeel betreft, dat een essentieel verschil bestaat tussen de milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij en de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, aangezien in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag wel sprake was van een onverenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften omdat de geplande ontsluitingsweg de bufferzone doorsneed, terwijl dit in het kader van de milieuvergunningsaanvraag, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het bestreden besluit, niet langer het geval is. Voorts valt volgens haar niet in te zien hoe in het bestreden besluit kan worden gesteld dat als gevolg van de milieuvergunning restgronden zullen ontstaan, nu tot op heden geen plan van kavelindeling bestaat dat kan worden vergeleken met het indelingsplan van de vergunningsaanvragen. Dat de milieuvergunning de verdere ontwikkeling van het gebied zou hypothekeren, wordt volgens haar niet gestaafd door een beoordeling in het bestreden besluit omtrent de inpasbaarheid van de inrichting in het groter geheel. Zij merkt op dat, in het kader van de bewering dat er restgronden kunnen ontstaan of de ontwikkeling van het gebied gehypothekeerd wordt, de milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij op zich moet worden

beschouwd en niet mag worden verruimd tot de plannen van de zaakvoerder van de verzoekende partij op de overige twee delen van het perceel.

Met betrekking tot het tweede onderdeel benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich in het bestreden besluit zonder meer heeft aangesloten bij de planologische beoordeling in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, terwijl zij, gelet op de gewijzigde omstandigheden, de milieuvergunningsaanvraag op stedenbouwkundig vlak aan een eigen beoordeling had moeten onderwerpen. Dit klemmt volgens de verzoekende partij des te meer, nu de conclusie dat er restgronden zouden ontstaan onterecht is en de onmogelijke inpasbaarheid van de inrichting in het gebied niet wordt verduidelijkt.

Beoordeling

17. Wat het eerste onderdeel betreft, is hetgeen de verzoekende partij aanvoert met betrekking tot de vermeende tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing geen correcte weergave van de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing overweegt immers :

"De inrichting is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 1 juli 2010 door de Deputatie goedgekeurde GRUP 'Moerakker', en dit in een 'zone voor lokaal bedrijventerrein'.

(...)

De inrichting is dus planologisch verenigbaar met de bestemming".

Dit betreft de overeenstemming van de gevraagde exploitatie met de bestemming lokaal bedrijventerrein als zodanig. Dat de beslissing finaal besluit "dat de inrichting planologisch niet verenigbaar is met de omgeving" steunt op de overwegingen :

"De ontwikkeling van het bedrijventerrein is evenwel nog niet uitgevoerd.

(...)

'Het vergunnen van voorliggende aanvragen legt een belangrijke hypotheek op de ontwikkeling van het RUP, aangezien door de door aanvrager

voorgestelde ontwikkelingen restgronden ontstaan die geen kwalitatieve invulling kunnen krijgen".

Er bestaat op zich geen tegenstrijdigheid tussen enerzijds een bepaalde exploitatie in overeenstemming achten met de bestemming van het gebied, en anderzijds de concrete inplanting van een bedrijf niet verenigbaar achten met de stedenbouwkundige voorschriften die de inrichting van dat gebied nader bepalen.

Wat de verzoekende partij aanvoert onder het randnummer 114 van haar verzoekschrift loopt vooruit op het tweede onderdeel van het tweede middel, en wordt daar onderzocht.

Wat ze "louter ondergeschikt" aanvoert onder haar randnummer 115 laat het voorkomen alsof de bestreden beslissing vooruitloopt op een indeling in kavels waarover nog moet worden beslist. Ook dit is geen juiste weergave van de motivering. De beslissing sluit zich aan bij de beoordeling die werd gemaakt bij het behandelen van het administratief beroep tegen de weigering van de stedenbouwkundige vergunning, waar blijkbaar de aanvragen voor de drie loodsen op het in drie gedeelde terrein samen werden behandeld. Daar werd geoordeeld dat "door de door aanvrager voorgestelde ontwikkelingen restgronden ontstaan die geen kwalitatieve invulling kunnen krijgen", wat "een belangrijke hypotheek" zou leggen "op de ontwikkeling van het RUP". Het is duidelijk dat door het terrein dat eigendom is van de zaakvoerder van de verzoekende partij op te delen in drie delen, ten behoeve van drie bedrijven, waarbij hij zelf zaakvoerder is van twee ervan, en dit zonder rekening te houden met de inrichting en indeling van de omliggende terreinen en de organisatie van de waterhuishouding, inderdaad een hypotheek wordt gelegd op de ontwikkeling van het gebied, die moet gebeuren volgens de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP die voor eenieder dwingend gelden, ook voor thans aanwezige eigenaars en gebruikers die zich verzetten tegen de voorgenomen onteigeningen of die vinden dat de ontwikkeling van het gebied veel te traag gebeurt. Om dezelfde redenen waarom de stedenbouwkundige voorschriften niet buiten toepassing kunnen worden gelaten,

kan een erop gesteund weigeringsmotief niet als niet-afdoende terzijde worden geschoven op grond van de bezwaren die in de onwettigheidsexcepties zoals aangevoerd door de verzoekende partij werden geformuleerd.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

18. Wat het tweede onderdeel betreft, bestaat de wezenlijke bestaansreden van de formele motiveringsplicht erin dat de bestuurde in de beslissing zelf de redenen moet kunnen terugvinden die haar verantwoorden, teneinde te kunnen uitmaken of en hoe hij deze beslissing met een annulatieberoep kan aanvechten. Opdat kritiek op de motieven van een beslissing tot vernietiging zou kunnen leiden, moet die kritiek de doorslaggevende motieven betreffen. Kritiek op overvloedige motieven, zelfs als die kritiek terecht zou zijn, volstaat niet. Uit het eerste middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij goed begrijpt waarom de milieuvergunning werd geweigerd. In haar tweede middel isoleert ze enkele frases uit de motivering van de bestreden beslissing, waar deze antwoordt op de argumenten van het administratief beroep.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet zo gelezen worden dat de verwerende partij "de milieuvergunning eenvoudigweg weigert omdat de stedenbouwkundige vergunning definitief geweigerd zou zijn"; of dat ze "enkel en alleen gestoeld" zou zijn "op de overweging dat het afleveren van een milieuvergunning niet kan omdat deze in strijd zou zijn met de weigeringsbeslissing van 2 februari 2012 inzake de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag"; of dat de verwerende partij er ten onrechte van uit gaat "dat zij de verplichting heeft om de milieuvergunning te weigeren wanneer de bevoegde stedenbouwkundige overheid de stedenbouwkundige vergunning heeft geweigerd".

Zoals de verzoekende partij zelf stelt moet de vergunningverlenende overheid een milieuvergunningsaanvraag ook toetsen aan de stedenbouwkundige voorschriften. Bij de bestreden beslissing over de

milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij heeft de verwerende partij de vergunning geweigerd omdat de deputatie oordeelde dat de aanvraag strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften over de inrichting van het gebied.

Gelet op de concrete omstandigheden van de zaak leidt de verzoekende partij onterecht af dat uit een beslissing over de corresponderende aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, de bestreden beslissing geen eigen beoordeling heeft gemaakt. Het gaat niet om een beoordeling in een beslissing genomen door een andere overheid, maar om een beoordeling in een beslissing die eveneens door de deputatie werd genomen, en wel om de toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP, die zowel moest gebeuren bij de beslissing over de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning als bij de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

De deputatie heeft wel degelijk ook de milieuvergunningsaanvraag zelf getoetst aan de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP, en zij heeft haar beslissing wat dat betreft afdoende gemotiveerd, terwijl de verzoekende partij tegen die beoordeling geen ontvankelijke en gegronde middelen heeft aangevoerd.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

19. Het derde onderdeel van het tweede middel steunt op de reeds ongegrond bevonden middelonderdelen, en is bijgevolg zelf ook ongegrond.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin